

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та до пов. Паливода А.В. 2016 року 64 с.
2. Адміністративне провадження в справах про порушення законодавства про державну таємницю: навч. посіб. / А.М. Благодарний, О.Г. Нападистий, О.Б. Розвадовський, С.В. Суслін. – К.: Наук-вид. відділ НА СБ України, 2009. – 108 с.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: чинне законодавство із змінами та допов. 25 березня 2016 року: Офіц. текст. – К.: Алерта, 2016. – 262 с.

Іванюто О.О.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ
ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ ПІДПРИЄМСТВ**

Стрімкі політичні, економічні, соціальні перетворення, що відбулися за останнє десятиліття, спричинили як позитивні, так і негативні зміни в сучасному українському суспільстві. Це, у першу чергу, стосується відносин щодо забезпечення особистої безпеки громадян, захисту їхнього життя, здоров'я та власності. Поспішне проведення економічних, політичних і соціальних реформ, виражених, зокрема, у необмеженій конкретними законодавчими рамками приватизації, зміні державного політичного курсу, розвитку приватнопідприємницької діяльності, призвело до цілої низки серйозних відхилень соціальної політики в Україні. Все це не могло не вплинути на розвиток криміногенної ситуації – якісно нового феномену як за масштабами злочинних проявів, так і за ступенем їхнього руйнівного впливу на права та безпеку громадян. В свою чергу така криміналізація суспільних відносин призводить до розвитку такого негативного явища, як організована злочинність, що поширює свій вплив на апарат державної влади та управління. Нажаль, організовані злочинні групи стають більш агресивними, виробляють і застосовують нові методи та засоби планування, підготовки і здійснення протиправних діянь. Тому саме зараз треба будувати посправжньому правову державу. В процесі побудови такої правової держави актуальності набуває питання надійного захисту прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб. Саме це обумовило необхідність участі недержавних охоронних організацій у здійсненні загальнонаціональної політики забезпечення охорони власності.

Такі підприємства, що здійснюють приватну охоронну діяльність, «де-факто» виникли в нашій країні, без будь-якої належної правової бази, а це у свою чергу призвело до ускладнень у відношеннях із державними правоохоронними органами, насамперед з органами внутрішніх справ. Але в 2012 році в силу вступив Закон України «Про охоронну діяльність», в якому прописані певні умови ведення приватної охоронної діяльності. Визначено, що органами державного регулювання у сфері охоронної діяльності є Кабінет Міністрів України, а також центральний орган виконавчої влади у сфері

охоронної діяльності. Державне регулювання у сфері охоронної діяльності здійснюється зазначеними органами відповідно до вимог Закону України «Про охоронну діяльність» Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності», Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» та інших законодавчих актів [1].

Існує проблема, щодо питання взаємодії національної поліції і приватних служб охорони по попередженню правопорушень, яка залишається майже без уваги. Відповідно до Закону України «Про охоронну діяльність», суб'єкти охоронної діяльності та правоохоронні органи можуть спільно організовувати взаємодію і надавати взаємодопомогу у діяльності, що спрямована на попередження, припинення і розкриття кримінальних правопорушень та забезпечення охорони громадського порядку.

Суб'єкти охоронної діяльності організовують взаємодію з правоохоронними органами у формі:

- 1) проведення спільних нарад, консультацій;
- 2) обміну інформацією з питань попередження та припинення правопорушень;
- 3) інших не заборонених законодавством заходів за умови, що не порушуються права та обов'язки суб'єктів господарювання і здійснення таких заходів належить до компетенції відповідного правоохоронного органу [1].

Здійснення зазначених заходів і видання спеціальної літератури на даний час є основним способом спілкування представників приватних охоронних служб та державних правоохоронних органів, зокрема органів внутрішніх справ, а також дуже важливим моментом у налагодженні ділових контактів між ними.

Як свідчить практика, приватні охоронні підприємства уже розробили визначений механізм співробітництва між собою, що ґрунтується на створенні різного роду об'єднань, центрів, асоціацій тощо, у рамках яких відбувається активний обмін інформацією та послугами. Зазначений механізм пройшов апробацію і показав високі результати. У той же час доводиться констатувати, що державні правоохоронні органи, зокрема органи внутрішніх справ, практично не беруть участі в роботі вищезазначених організацій, хоча переваги такого співробітництва очевидні [2, с. 62].

У цілому можна сказати, що в процесі налагодження ділового партнерства представники недержавних охоронних організацій виявляють більшу активність, ніж співробітники органів внутрішніх справ. В свою чергу, співробітники органів внутрішніх справ часом бувають пасивні, а іноді й висловлюють відкрите небажання вступати в ділове співробітництво з працівниками приватних охоронних організацій.

Взаємодія між органами внутрішніх справ і організаціями, які здійснюють приватну охоронну діяльність, лише починає формуватися. Безумовно, оптимального рівня така взаємодія досягне не скоро, причому тільки після рішення багатьох немаловажних проблем: правового регулювання, кадрового забезпечення тощо. За таких умов важливим проявом являється ініціатива. Вважається, буде більш доцільним і результативним, якщо така ініціатива виходитиме, насамперед від органів внутрішніх справ, але ця ініціатива не повинна відображати винятково відомчі інтереси.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 22.03.2012 № 4616-VI «Про охоронну діяльність».
2. Сачаво А.Г. Адміністративно-правові основи діяльності приватних охоронних структур та їх взаємодія з ОВС України: дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2004.

Колесникова Т.Л.

студентка,

*Дніпропетровський національний університет
імені Олеся Гончара*

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ НА ПРАКТИЦІ СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ПДВ

Податок на додану вартість (ПДВ) є непрямим податком, який стягується до загальнодержавного бюджету України і його надходження становлять більше 40% всіх податкових надходжень бюджету. Адміністрування цього податку є найбільш складним. Ведення в дію в 2015 році системи електронного адміністрування вплинуло на певні етапи його адміністрування.

Метою статті є висвітлення теорії запровадження електронних рахунків, визначення певних неузгодженостей, розкриття деяких проблемних аспектів, які стосуються дії системи електронного адміністрування ПДВ в Україні.

Питання адміністрування ПДВ розглядалися такими вітчизняними вченими, як: І. Вакулич, Т. Калінеску, М. Кучерявенко, А. Селіванов та інші. Однак на сьогодні адміністрування ПДВ в Україні залишається найбільш проблемним і недосконалим питанням. Питання електронного адміністрування не досліджувались в зв'язку з новизною даного явища. Публікації на цю тему знаходять відображення у статтях А. Антоненка, С. Греци, А. Найдено, М. Огійчук, І. Горковенко, І. Сколотій та інших.

Одним з ініціаторів електронного адміністрування ПДВ є В.Б. Епштейн. Сутність цього механізму, полягає у відокремленні грошових потоків: підприємства відкривають в банківських установах спеціальні рахунки (надалі ПДВ-рахунки), які повинні використовуватися для розрахунків зі сплати податку на додану вартість. При здійсненні господарської діяльності оплата за товар повинна здійснюватись окремими платежами: на поточний рахунок перераховується основний платіж за товар (без ПДВ), а на спеціальний – безпосередньо сума ПДВ. Теоретично, схема ПДВ-рахунків ефективно вирішує проблему незаконного відшкодування: за умови заборони списання з них коштів у інших напрямках, ніж до бюджету чи на ПДВ-рахунок контрагента, незаконне відшкодування ПДВ має знівелюватись та в результаті знищене як системне явище. Такий механізм є досить дієвим, і що важливо, оскільки це електронні рахунки без ручного втручання, то держава зможе реально перейти до автоматичного відшкодування ПДВ, зменшивши його терміни, адже небезпека втратити кошти через розкрадання при системі ПДВ-рахунків відсутня: навіть у разі отримання незаконного відшкодування